

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. birželio 17 d.*

Byloje C-492/08

dėl 2008 m. lapkričio 14 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama M. Afonso, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Prancūzijos Respubliką, atstovaujamą G. de Bergues ir J.-S. Pilczer,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai A. Borg Barthet, M. Ilešič (pranešėjas), M. Safjan ir M. Berger,

generalinis advokatas N. Jääskinen,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2010 m. vasario 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad taikiusi lengvatinių pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) tarifą advokatų, advokatų Valstybės Taryboje (*Conseil d'État*) ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugoms, už kurias visas ar jų dalį sumoka valstybė kaip už teisinę pagalbą, Prancūzijos Respublika pažeidė išpareigojimus pagal 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1) 96 straipsnį ir 98 straipsnio 2 dalį.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 2 Direktyva 2006/112 buvo taisyta 1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyva dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23; toliau – Šeštoji direktyva), kuri buvo pakeista nuo 2007 m. sausio 1 d.
- 3 Direktyvos 2006/112 96 straipsnyje, kuris pakeitė Šeštosios direktyvos 12 straipsnio 3 dalies a punkto pirmos pastraipos pirmą sakinį, numatyta:

„Valstybės narės taiko standartinį PVM tarifą, kurį kiekviena valstybė narė nustato kaip tam tikrą procentą nuo apmokestinamosios vertės ir kuris turi būti toks pats prekių tiekimui bei paslaugų teikimui.“

- 4 Direktyvos 2006/112 97 straipsnio 1 dalyje, kuri pakeitė Šeštosios direktyvos 12 straipsnio 3 dalies a punkto pirmos pastraipos antrą sakinį, įtvirtinta, kad „nuo 2006 m. sausio 1 d. iki 2010 m. gruodžio 31 d. standartinis tarifas negali būti mažesnis nei 15 %.“

- 5 Pagal Direktyvos 2006/112 98 straipsnio 1 ir 2 dalis, kurios atitinka Šeštosios direktyvos 12 straipsnio 3 dalies a punkto trečią pastraipą:

„1. Valstybės narės gali taikyti vieną arba du lengvatinius tarifus.

2. Lengvatiniai tarifai taikomi tik III priede nustatytoms kategorijoms priklausančių prekių tiekimui ar paslaugų teikimui.

<...>“

- 6 Direktyvos 2006/112 III priedo „Prekių ir paslaugų, kurias tiekiant ir teikiant gali būti taikomi 98 straipsnyje nurodyti lengvatiniai tarifai, sąrašas“ 15 punkte minimi „prekių tiekimas ir paslaugų teikimas, kai prekes tiekia ir paslaugas teikia organizacijos, kurias valstybės narės pripažįsta socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis ir kurios dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe, jeigu šie sandoriai nėra neapmokestinami pagal 132, 135 ir 136 straipsnius“. Ši nuostata atitinka Šeštosios direktyvos H priedo 14 punktą.
- 7 Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies g punkte, kuris pakeičia Šeštosios direktyvos 13 straipsnio A skirsnio 1 dalies g punktą, numatyta, kad kaip tam tikra su visuomenės interesais susijusi veikla PVM neapmokestinami „su globa ir rūpyba bei socialinės apsaugos darbu glaudžiai susijusių paslaugų teikimas ir prekių tiekimas, įskaitant paslaugas ir prekes, kurias teikia ar tiekia senelių namai, viešosios teisės reglamentuojamos įstaigos ar kitos organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“.

Nacionalinė teisė

- 8 Pagal Bendrojo mokesčių kodekso (toliau – BMK) 279 straipsnį:

„<...> pridėtinės vertės mokesčio lengvatinis 5,50 % tarifas taikomas:

- f) advokatų, advokatų Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugoms, už kurias visas ar jų dalį sumoka valstybė kaip už teisinę pagalbą;

<...>“

- 9 Ši nuostata taikoma nuo 1991 m. balandžio 1 d., ji buvo įtvirtinta remiantis Biudžeto 1991 metams įstatymo (1990 m. gruodžio 29 d. Įstatymas Nr. 90-1168) 32 straipsniu, pagal kurį PVM apmokestinamos advokatų, advokatų Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugos.

Ikiteisminė procedūra

- 10 2006 m. balandžio 10 d. oficialiu pranešimu Komisija informavo Prancūzijos Respubliką, kad mano, jog lengvatinio PVM tarifo taikymas advokatų, advokatų Valstybės

Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugoms, kai jos teikiamos kaip teisinė pagalba, prieštarauja Šeštosios direktyvos 12 straipsnio 3 dalies a punkto nuostatomis, skaitomoms kartu su šios direktyvos H priedo nuostatomis.

- 11 2006 m. liepos 12 d. atsakyme Prancūzijos Respublika nurodė, kad šiuo atžvilgiu reikia atsižvelgti į tikslą, t. y. sudaryti palankias sąlygas kreiptis į teismą mažiausiai lėšų turintiems asmenims, ir pažymėjo, kad advokatų ir *avoués* kaip teisinė pagalba teikiamos paslaugos yra vienos iš Šeštosios direktyvos H priedo 14 punkte numatytų paslaugų.
- 12 Kadangi Komisijos šis atsakymas neįtikino, 2006 m. gruodžio 15 d. ji šiai valstybei narei nusiuntė pagrįstą nuomonę, nurodydama per du mėnesius nuo gavimo imtis reikiamų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.
- 13 2007 m. vasario 13 d. laišku Prancūzijos Respublika pakartojo savo poziciją, kad lengvatinio tarifo advokatų paslaugoms, teikiamoms kaip teisinė pagalba, taikymas atitinka Šeštosios direktyvos nuostatas.
- 14 Kadangi Prancūzijos Respublikos argumentai vis tiek neįtikino Komisijos, ji pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

- 15 Pirmiausia Komisija pažymi, jog atsižvelgiant į tai, kad pagrįstoje nuomonėje Prancūzijos Respublikai nustatytas terminas imtis priemonių baigėsi po 2007 m. sausio 1 d., t. y. panaikinus Šeštąją direktyvą, šiuo atveju reikia taikyti atitinkams Direktyvos 2006/112 nuostatas.
- 16 Darydama nuorodą į 2001 m. sausio 18 d. Sprendimą *Komisija prieš Ispaniją* (C-83/99, Rink. p. I-445, 19 ir 20 punktai), Komisija tvirtina, kad Direktyvos 2006/112 98 straipsnio 2 dalies ir tos pačios direktyvos III priedo nuostatos tiek, kiek jos leidžia valstybėms narėms nukrypti nuo principo, pagal kurį taikomas standartinis PVM tarifas, turi būti aiškinamos griežtai ir pagal įprastą aptariamų terminų reikšmę. Tačiau BMK 279 straipsnio f punkte numatytos advokatų, advokatų Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugos, kai jos teikiamos kaip teisinė pagalba, nepatenka į jokią Direktyvos 2006/112 III priede išvardytą kategoriją ir, be kita ko, negali būti prilygintos šio priedo 15 punkte numatytam „paslaugų teikimui, kai <...> paslaugas teikia organizacijos, kurias valstybės narės pripažįsta socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis ir kurios dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe“.
- 17 Šiuo atžvilgiu Komisija mano, kad norint taikyti 15 punktą turi būti įvykdytos dvi sąlygos, t. y. pirma, atitinkami paslaugų teikėjai turi turėti tam tikrą statusą ir, antra, turi būti teikiamos tam tikros nustatyto pobūdžio paslaugos.

- 18 Kalbėdama apie pirmąją sąlygą Komisija teigia, kad nors kartais advokatai gali būti įpareigoti padėti asmenims, kuriems skiriama teisinė pagalba, jie dėl to negali būti laikomi „socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“. Net jeigu Direktyvoje 2006/112 nepatikslinamos sąlygos ir tvarka, pagal kurias pripažįstama, jog tai socialine gerove besirūpinanti organizacija, vis dėlto atrodo, kad joje reikalaujama, kad santykiai tarp valstybės narės ir apmokestinamojo asmens, kurio paslaugoms taikomas lengvatinis mokesčio tarifas, truktų tam tikrą laiką. Tačiau Prancūzijoje tam tikroms advokatų paslaugoms taikomas lengvatinis tarifas susijęs ne su tuo, kad paslaugų teikėjas jas teikia reguliariai, o tik su aplinkybe, jog tokios paslaugos teikiamos kaip teisinė pagalba. Jeigu sutiktume su Prancūzijos Respublikos siūlomu aiškinimu, kuriuo siekiama įrodyti, kad jos nacionalinės teisės aktai yra suderinami su minėta direktyva, tai reikštų, jog III priedo 15 punkte nustatyta išimtis taikoma ne tik paslaugų teikėjams, kurie naudojami valstybės suteiktu privilegijuotu statusu dėl savo socialinio pobūdžio, bet ir visiems apmokestinamiesiems asmenims, numatant vienintelę sąlygą, kad už aptariamą paslaugas visiškai ar iš dalies sumoka valstybė.
- 19 Dėl antros sąlygos Komisija mano, jog advokatų kaip teisinė pagalba teikiamos paslaugos negali būti laikomos „dalyvavimu globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe“. Šias paslaugas iš tiesų sudaro teisinės konsultacijos ir pagalba, o jos identiškos toms, kurios teikiamos valstybės pagalbos negaunantiems klientams. Aplinkybė, kad advokatui už teisinę pagalbą mokamas atlygis visuotinai laikomas nepakankamu, nekeičia advokato teikiamų paslaugų pobūdžio. Komisijos teigimu, Prancūzijos Respublika klysta tvirtindama, kad teisinės pagalbos gavėjui atstovaujantis advokatas vykdo nebe su konsultavimu ir gynyba, bet su socialine apsauga susijusias užduotis.
- 20 Komisijos manymu, pagal Prancūzijos Respublikos siūlomą aiškinimą sąlyga dėl paslaugų pobūdžio pakeičiama kita sąlyga, pagrįsta tuo, jog atitinkami asmenys neturi lėšų. Jos nuomone, jeigu šiam aiškinimui būtų pritarta, lengvatinių tarifų būtų galima taikyti visoms paslaugoms, kurios laikomos pagalba mažiausiai lėšų turintiems asmenims. Tačiau Bendrijos teisės aktų leidėjas sąmoningai nusprendė apriboti lengvatinio

PVM tarifo taikymo atvejus, todėl nustatė tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų, kurioms taikomas lengvatinis tarifas, sąrašą. Be to, PVM, kaip bendrasis vartojimo mokestis, nesuteikia galimybės taikyti skirtingą mokesčio tarifą pagal kiekvieno prekių ar paslaugų gavėjo pajamų dydį.

- 21 Komisija taip pat mano, jog nepagrįsti yra Prancūzijos Respublikos argumentai, kad advokatų paslaugoms taikant standartinį PVM tarifą būtų sudarytos kliūtys mažiausias pajamas gaunantiems asmenims kreiptis į teismą. Bet kuriuo atveju, jos manymu, aplinkybė, jog siekiama šio tikslo, negali pateisinti to, kad nesilaikoma Direktyvos 2006/112 nuostatų, kurios apriboja lengvatinių tarifų taikymą.
- 22 Prancūzijos Respublika tvirtina, kad BMK 279 straipsnio f punktas neprieštarauja Direktyvos 2006/112 96 ir 98 straipsniams, nes paslaugos už kurias valstybė narė visiškai ar iš dalies sumoka kaip už teisinę pagalbą, atitinka šios direktyvos III priedo 15 punkte nustatytas dvi sąlygas.
- 23 Dėl pirmos sąlygos Prancūzijos Respublika teigia, kad advokatai, kurie teikia paslaugas kaip teisinę pagalbą, Prancūzijoje yra socialinio pobūdžio organizacijos. Ji būtų mano, kad šiuo atveju reikia taikyti 2005 m. gegužės 26 d. Sprendime *Kingscrest Associates ir Montecello* (C-498/03, Rink. p. I-4427) Teisingumo Teismo pateiktą identišką formuluotės „organizacijos, (pripažintos) socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“, esančios Šeštosios direktyvos 13 straipsnio A skirsnio 1 dalies g punkte, tapusiam Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies g punktu, išaiškinimą. Pagal šį funkcinį aiškinimą terminas „organizacija“ iš principo yra pakankamai

platus, kad apimtų fizinius asmenis ir pelno siekiančius privačius subjektus. Be to, kadangi Šeštojoje direktyvoje, kaip ir Direktyvoje 2006/112, nepatikslinamos atitinkamų organizacijų pripažinimo socialinio pobūdžio organizacijomis sąlygos ir tvarka, Teisingumo Teismas nusprendė, kad iš principo kiekviena valstybė narė savo teisėje turi nustatyti taisykles, pagal kurias gali būti suteiktas toks pripažinimas.

- 24 Prancūzijos Respublika tvirtina, kad BMK 279 straipsnio f punktas atitinka kriterijus, į kuriuos pagal Teisingumo Teismo praktiką turi atsižvelgti nacionalinės valdžios institucijos nustatydamos, kurios organizacijos yra socialinio pobūdžio, t. y. turi egzistuoti specifinės teisės nuostatos, atitinkamo apmokestinamojo asmens veikla turi būti visuotinės svarbos, kitiems tokias pačias paslaugas teikiantiems mokesčių mokėtojams turi būti pripažintas panašus statusas bei didžiąją dalį už aptariamą paslaugas atsirandančių išlaidų turi padengti socialinės apsaugos institucijos. Taigi advokatų kaip teisinę pagalbą teikiamos paslaugos reglamentuojamos specifinėmis mokesčių teisės nuostatomis, šios paslaugos yra visuotinės svarbos veikla, visiems tokias paslaugas teikiantiems advokatams pripažintas panašus statusas ir taikoma panaši tvarka, o su šiomis paslaugomis susijusias išlaidas iš dalies ar visiškai padengia valstybė.
- 25 Beje, stabilų ryšį tarp valstybės ir advokatų, jeigu darysime prielaidą, kad tai svarbus kriterijus, užtikrina aplinkybė, jog aptariamą paslaugą reglamentuojamos BMK 279 straipsnio f punkte. Be to, net jeigu ne visi advokatai reguliariai teikia teisinę pagalbą, bet kuriuo momentu bet kuri iš jų kolegijos pirmininkas ar advokatūros pirmininkas galėtų paskirti teikti tokią pagalbą ir jis būtų priverstas tai daryti.
- 26 Dėl antros sąlygos Prancūzijos Respublika mano, kad kaip teisinę pagalbą paslaugas teikiantys advokatai dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe, nes teisinę pagalbą padeda užtikrinti, kad labiausiai vargstantys asmenys galėtų kreiptis į

teismą, o tai yra pagrindinė teisė, pripažinta 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1), iš dalies pritaikytos 2007 m. gruodžio 12 d. Strasbūre (OL C 303, p. 1), 47 straipsnio trečioje pastraipoje.

- 27 Šiomis aplinkybėmis Prancūzijos Respublika siūlo keturis kriterijus, pagal kuriuos, jos nuomone, įmanoma nustatyti, ar organizacija dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe, t. y. siekiama tikslo teikti paramą socialiai remtiniams asmenims, per finansų perskirstymą įgyvendinamas nacionalinis solidarumas, teikiamos paslaugos yra nekomercinio pobūdžio ir paslaugų teikėjo patiriami dideli nepatogumai.
- 28 Konkrečiai kalbėdama apie du paskutinius kriterijus Prancūzijos Respublika pažymi, kad ši pagalba nėra susijusi su pelno siekimu, nes nustatytas atlygis nepadengia advokatų paslaugų kainos. Be to, teikiant teisinę pagalbą advokatui kyla konkrečių nepatogumų, nes jis turi paklusti šiuo atžvilgiu duotiems nurodymams ir sutikti teikti vargstantiems asmenims paslaugas, už kurias valstybė sumoka mažiau, nei jos kainuoja.
- 29 Prancūzijos Respublika priduria, kad pripažįstant paslaugą „globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbu“ aplinkybė, jog atsižvelgiama į jos tikslą ir gavėjus, nėra nesuderinama su tuo, kad atsižvelgiama į jos pobūdį ir turinį. Atvirkščiai, dažnai paslaugos kvalifikavimas išplaukia ir šių skirtingų elementų derinio. Todėl veikla, kurios turinys ir pobūdis identiški, turėtų būti laikoma socialinės apsaugos darbu arba ne, atsižvelgiant į jos gavėjų pajamų dydį.

- 30 Taigi reikia atskirti tradicinę advokato veiklą, kai jis dirba laisvai sudarydamas paslaugų teikimo sutartis, ir jo veiklą, kai jis padeda teisinės pagalbos gavėjui. Net jeigu abiem atvejais teikiamos paslaugos yra identiškos, dėl socialinio tikslo ir gavėjų mažų pajamų advokato teikiamos teisinės pagalbos paslaugos tampa socialinės apsaugos darbu.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 31 Pirmiausia reikia priminti, jog Komisija gali siekti, kad būtų pripažinta, jog neįvykdyti įsipareigojimai, numatyti vėliau pakeistoje arba panaikintoje pirminėje Bendrijos teisės akto redakcijoje, kurie naujomis nuostatomis buvo palikti galioti (2006 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-275/04, Rink. p. I-9883, 35 punktas ir 2008 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-174/07, 31 punktas).
- 32 Šiuo atveju akivaizdu, kad iš Direktyvos 2006/112 96 straipsnio ir 98 straipsnio 2 dalies išplaukiantys įsipareigojimai atitinka tuos, kurie prieš įsigaliojant šiai direktyvai jau buvo nustatyti pagal Šeštosios direktyvos 12 straipsnio 3 dalies a punktą. Todėl nagrinėjant šią bylą Komisija gali nurodyti tvirtinamą įsipareigojimų neįvykdymą, nors savo oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje ji rėmėsi atitinkamomis tuo metu taikytos Šeštosios direktyvos nuostatomis.
- 33 Dėl šios bylos esmės reikia nurodyti, kad šalys nesutaria dėl klausimo, ar BMK 279 straipsnio f punkte nurodytos advokatų, advokatų Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* teikiamos paslaugos yra paslaugos, teikiamos organizacijų, kurias valstybės narės pripažįsta socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis ir kurios dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe pagal

Direktyvos 2006/112 III priedo 15 punktą, nes tokiu atveju Prancūzijos Respublika gali pagal šios direktyvos 98 straipsnio 2 dalį šioms paslaugoms taikyti lengvatinį PVM tarifą.

- 34 Kadangi Direktyvoje 2006/112 nėra apibrėžta III priedo 15 punkte esanti sąvoka „paslaugų teikimas, kai <...> paslaugas teikia organizacijos, kurias valstybės narės pripažįsta socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis ir kurios dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe“, šią sąvoką reikia aiškinti atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant ji vartojama Direktyvoje 2006/112 (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 17 punktą ir 2010 m. kovo 18 d. Sprendimo *Erotic Center*, C-3/09, Rink. p. I-2361, 14 punktą).
- 35 Šiuo atžvilgiu iš Direktyvos 2006/112 98 straipsnio matyti, kad vieno ar dviejų lengvatinių PVM tarifų taikymas yra valstybėms narėms pripažįstama galimybė, nukrypsiant nuo principo, jog turi būti taikomas standartinis tarifas. Be to, pagal šią nuostatą legvatiniai PVM tarifai gali būti taikomi tik dėl direktyvos III priede nurodytų tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų kategorijų. Tačiau iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad nuo principo nukrypti leidžiančios nuostatos turi būti aiškinamos siaurai (žr., be kita ko, minėto Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 18 ir 19 punktus bei nurodytą teismų praktiką ir minėto Sprendimo *Erotic Centre* 15 punktą).
- 36 Atsižvelgdamas į teisės akto leidėjo siekiamus tikslus Teisingumo Teismas dėl Šeštosios direktyvos 13 straipsnio A skirsnio 1 dalies g punkte, atitinkančiame Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies g punktą, esančios sąvokos „organizacijos, kurias atitinkama valstybė narė pripažino socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis“, jau konstatavo, jog ji iš principo yra pakankamai plati, kad apimtų ir fizinius asmenis bei privačius subjektus, kurie siekia pelno (žr. 1999 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Gregg*, C-216/97, Rink. p. I-4947, 17 punktą; 2003 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Hoffmann*, C-144/00, Rink. p. I-2921, 24 punktą bei minėto Sprendimo *Kingscrest Associates ir Montecello* 35 ir 47 punktus).

- 37 Iš tiesų, nors terminu „organizacija“ tarsi daroma prielaida, kad egzistuoja individualizuotas subjektas, vykdamas specialią užduotį, niekas netrukdo tam, kad šias sąlygas tenkintų fiziniai asmenys (žr. minėto Sprendimo *Gregg* 18 punktą ir minėto Sprendimo *Hoffmann* 24 punktą). Be to, nors pelno siekimas gali būti tinkamas kriterijus, į kurį reikia atsižvelgti nustatant, ar organizacija yra socialinio pobūdžio, bet kuriuo atveju ši aplinkybė nepanaikina galimybės, kad organizacija turi tokį pobūdį (žr. minėto Sprendimo *Kingscrest Associates ir Montecello* 46 punktą).
- 38 Nėra jokių priežasčių nukrypti nuo šios analizės, kalbant apie Direktyvos 2006/112 III priedo 15 punkte nurodytą kategoriją. Priešingai, kaip savo išvados 84 punkte nurodė generalinis advokatas, ši analizė, atlikta atsižvelgiant į atleidimo nuo PVM atvejus reglamentuojančią nuostatą, dar labiau tinka III priedui, susijusiam su lengvatiniu PVM tarifu.
- 39 Iš to išplaukia, kad teisinės pagalbos atveju negalima teigti, jog advokatai, advokatai Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* nepatenka *a priori* į 2006/112 III priedo 15 punkte nurodytą kategoriją vien dėlto, kad jie yra pelno siekiantys privatūs subjektai.
- 40 Vis dėlto tam, kad jie patektų į šią kategoriją, šiuos advokatus ir *avoués* valstybės narės iš tiesų turi būti pripažinusios socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis.
- 41 Iš teismo praktikos išplaukia, kad valstybės narės turi diskreciją tam tikras organizacijas pripažinti socialine gerove besirūpinančiomis organizacijomis. Tačiau šia diskrecija jos turi naudotis pagal Bendrijos teisę ir ypač laikydamosi Direktyvoje 2006/112 nustatytų apribojimų (šiuo klausimu žr. 2002 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Kügler*,

C-141/00, Rink. p. I-6833, 54–57 punktus; minėto Sprendimo *Kingscrest Associates ir Montecello* 51 ir 52 punktus bei 2006 m. vasario 9 d. Sprendimo *Stichting Kinderopvang Enschede*, C-415/04, Rink. p. I-1385, 23 punktą).

- 42 Šie apribojimai viršijami, jeigu valstybė narė pripažįsta, jog organizacija yra socialine gerove besirūpinanti organizacija, tam, kad galėtų taikyti lengvatinį PVM tarifą tam tikroms jos teikiamoms paslaugoms, neatsižvelgdama į Direktyvos 2006/112 III priedo 15 punkto formuluotę.
- 43 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, jog iš minėto 15 punkto formuluotės aiškiai išplaukia, kad jis leidžia lengvatinį PVM tarifą valstybėms narėms taikyti ne visoms socialinio pobūdžio paslaugoms, bet tik toms, kurias teikia organizacijos, atitinkančios dvigubą reikalavimą, t. y. pačios yra socialine gerove besirūpinančios organizacijos ir dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe.
- 44 Tačiau Sąjungos teisės aktų leidėjo valiai leisti taikyti lengvatinį tarifą tik paslaugoms, kurias teikia ši dvigubą reikalavimą tenkinančios organizacijos, būtų prieštaraujama, jeigu valstybė narė galėtų savo nuožiūra pelno siekiančius privačius subjektus pripažinti 15 punkte nurodytomis organizacijomis vien dėl to, kad šie subjektai, be kita ko, teikia socialinio pobūdžio paslaugas.
- 45 Iš to išplaukia, jog siekdama laikytis Direktyvos 2006/112 III priedo 15 punkto formuluotės valstybė narė negali taikyti lengvatinio PVM tarifo paslaugoms, kurias teikia pelno siekiantys privatūs subjektai, vien nustačiusi, jog šios paslaugos yra socialinio pobūdžio, ir neatsižvelgdama į visus šių subjektų siekiamus tikslus bei jų įsipareigojimų stabilumą.

46 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į visus tikslus ir nesant galimo socialinio įsipareigojimo stabilumo, tokia profesinė kategorija, kokia yra BMK 279 straipsnio f punkte nurodyti advokatai ir *avoués*, negali būti laikoma besirūpinančia socialine gerove.

47 Todėl netgi darant prielaidą, kad advokatų ir *avoués* kaip teisinė pagalba teikiamos paslaugos yra socialinio pobūdžio ir gali būti pripažintos „dalyvavimu globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe“, šios aplinkybės nepakanka, kad šiuo atveju būtų galima padaryti išvadą, jog šie advokatai ir *avoués* gali būti kvalifikuojami kaip „socialine gerove besirūpinančios organizacijos, <...> kurios dalyvauja globos ir rūpybos arba socialinės apsaugos darbe“ pagal Direktyvos 2006/112 III priedo 15 punktą.

48 Šiomis sąlygomis Komisijos pareikštą ieškinį reikia laikyti pagrįstu.

49 Todėl reikia konstatuoti, kad taikiusi lengvatinį PVM tarifą advokatų, advokatų Valsybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugoms, už kurias visas ar jų dalį sumoka valstybė kaip už teisinę pagalbą, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2003/112 96 straipsnį ir 98 straipsnio 2 dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 50 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Taikiusi lengvatinių pridėtinės vertės mokesčio tarifą advokatų, advokatų Valstybės Taryboje ir Kasaciniame teisme bei *avoués* paslaugoms, už kurias visas ar jų dalį sumoka valstybė kaip už teisinę pagalbą, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 96 straipsnį ir 98 straipsnio 2 dalį.**
- 2. Priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.